

קדשתו. ולכן לא יטל קדשה של מים מן אדם אחר שאיננו קדוש.

ובספרא דצניעותא למדנו, לוי שהתקדש כהן על ידו, צריך הוא להתקדש בתחלה. ולמה לוי? שיתקדש על ידי כהן אחר. למדנו, כהן אחר לא צריך, שהרי כהן שאינו שלם, לא צריך זה הכהן השלם להפגם על ידי פגום שלא שלם. אבל לוי שהוא שלם וראוי לעלות לדוכן ולעבד באהל מועד, הרי הוא שלם, והרי נקרא קדוש, שכתוב וקדשת את הלויים. אמר רבי תנחום, אף נקרא טהור, שכתוב וטהרת אתם. ומשום כך צריך להוסיף כהן קדשה על קדשתו.

למדנו, כהן שפורש ידיו, צריך שהאצבעות לא יתחברו זו בזו, כדי שיתברכו כתרים קדושים כל אחד ואחד לבדו כמו שראוי לו, משום ששם הקדוש צריך להתפרש באותיות רשומות שלא לערב זה בזה, ולא יתפון (ולהתפון) באותם דברים.

אמר רבי יצחק, רוצה הקדוש ברוך הוא שיתברכו עליונים כדי שיתברכו תחתונים, ויתברכו עליונים שהם קדושים בקדשה עליונה על ידי התחתונים, שהם קדושים בקדשה עליונה, שהם קדושים מכל קדושים שלמטה, שכתוב (תהלים קמז) וחסידיו יברכוכה.

אמר רבי יהודה, כל כהן שלא יודע סוד זה, ולמי מברך, ומהי הברכה שמברך - אין ברכתו ברכה, והינו מה שכתוב (מלאכי ב) פי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו. מה זה דעת? דעת סתם. ותורה יבקשו מפיהו,

מפיהו. מאי דעת. דעת סתם. ותורה יבקשו מפיהו, עלאין, יבקשו מפיהו.

דפריס ידוי, בעי לאתקדשא על ידי דקדישא, ליתוסף קדשה על קדושתיה. ועל דא, לא יטול קדשה דמייא, מבר נש אחרא, דלא הוי קדישא.

ובצניעותא דספרא תאנא, לוי דאתקדש כהנא על ידוי, בעי הוא לאתקדשא בקדמיתא. ואמאי לוי, ויתקדש על ידא דכהנא אחרא. תאנא, כהנא אחרא לא בעי, דהא כהן דלא שלים, לא בעי האי כהנא שלים, לאתפגם על ידא דפגימא דלא שלים. אבל לוי דאיהו שלים, ואתחזי לסלקא בדוכנא, ולמפלח במשפן זמנא, הא שלים הוא, והא אקרי קדוש, דכתיב וקדשת את הלויים. אמר רבי תנחום, אף אקרי טהור, דכתיב, (במדבר ח) וטהרת אותם. ובגין כך בעי לאוספא כהנא קדשה על קדושתיה.

תאנא, כהנא דפריס ידוי, בעי דלא יתחברון אצבעאן דא בדא, בגין דיתברכון פתרון קדישין, כל חד וחד בלחודוי, כמה דאתחזי ליה. בגין דשמא קדישא בעי לאתפרשא באתוון רשימין דלא לאערבא דא בדא. ולא יתפון (ניא ולא תפוןא) באינון מלין.

אמר רבי יצחק, בעי קדשא ברוך הוא דיתברכון עלאי, בגין דיתברכון תתאי, ויתברכון עלאי דאינון קדישין בקדושה עלאה, על ידא דתתאי, דאינון קדישין בקדושה עלאה, דאינון קדישין מכל קדישין דלתתא, דכתיב, (תהלים קמז) וחסידיו יברכוכה.

אמר רבי יהודה, כל כהן דלא ידע רזא דא, ולמאן מברך, ומאן היא ברכתא דמברך,

לאו ברכתא דיליה ברכתא, והינו דכתיב, (מלאכי ב) פי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו.

נשא - קמ"ו ע"ב

ומאי יבקשו מפיהו. תורה. תורה סתם, היך
אחידא תורה דלעילא דאקרי תורה סתם.
דתניא, תורה שבכתב ותורה שבעל פה באינון
בתרין עלאין דאתקרון הכי. מאי טעמא. פי
מלאך יי צבאות הוא. ותניא, דבעי כהנא
לכוונא באינון מלין דלעילא, ליחדא שמא
קדישא כמה דאצטריף.

רעיא מהימנא

פקודא בתר דא, ברפת כהנים יברכך יי. יאר יי. ישא
יי. מקורא מתלת שמקון אלין, יו"ד ה"א וא"ו
ה"א (ס"א יו"ד ה"א וא"ו ה"). קדשה, אהי"ה אהי"ה אהי"ה,
דמקורא דיליה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קשורא דתרוניהו,
יחוד דתרוניהו, אדנ"י, דביה א"י, דרמיזין איהדונה"י
(ס"א יאהדונהו ודא עמודא דאמצעייתא ושכינתא איהי יאהדונה) (ס"א
מקורא מג' שמקון אלין יו"ד ה"א ויו"ו ה"א דרמיזין יאהדונהו ודא עמודא
דאמצעייתא שכינתא איהדונה"י) (נ"א איהדונה"י) ורמיזין א"י
רביעאה, מתרי שמקון מפרשן, דרשימין בהון (ע"כ רעיא
מהימנא).

אמר רבי שמעון, תאנא בצניעותא דספרא,
שמא קדישא אתגלייא ואתפסייא.
דאתגלייא, כתיב ביו"ד ה"א וא"ו ה"א.
דאתפסייא כתיב באתוון אתרן, ומההוא
דאתפסייא ההוא טמירא (ס"א אחרנין ומההוא דאתפסייא
הוא טמירא) דכלא. אמר רבי יהודה, ואפילו ההוא
דאתגלייא, אתפסייא באתוון אתרן, בגין ההוא
טמירא דטמירין בגו.

דהא הכא בעי כהנא לצרפא שמא קדישא,
ולמיחת רחמי, (כלהו) דכלהו כלילין
בדיבור דעשרין ותריין אתוון (ס"א דכלהו מכילין) (ס"א
בתרי בתרי) פתרי דרחמי. ובהני אתוון דהאי שמא,
סתימאן עשרין ותריין מכילין דרחמי, ותליסר

עליונים יבקשו מפיהו. ומה
יבקשו מפיהו? תורה. תורה
סתם. איך אחוזה תורה שלמעלה
שנקראת תורה סתם? שלמדנו,
תורה שבכתב ותורה שבעל פה
באותם כתרים עליונים שנקראו
כך. מה הטעם? פי מלאך ה'
צבאות הוא. ולמדנו שצריך
הפקח לבנון באותם דברים
שלמעלה ליחד את השם הקדוש
כפי שצריך.

רעיא מהימנא

מצוה אחר זו - ברפת כהנים.
יברכך ה', יאר ה', ישא ה'. מקור
משלשה שמות אלו: יוד ה"א
וא"ו ה"א (יו"ד ה"א וא"ו ה"). קדשה,
אהי"ה אהי"ה אהי"ה, שמקורו
יו"ד ה"א וא"ו ה"א. הקשור של
שניהם, היחוד של שניהם -
אדנ"י, שבו א"י, שרמוזים
איהדונה"י (יאהדונה"י, וזה העמוד
האמצעי, והשכינה היא יאהדונה"י) (מקור מג'
שמות אלו יו"ד ה"א ויו"ו ה"א שרמוזים יאהדונה"י,
וזה העמוד האמצעי, השכינה איהדונה"י)
(איהדונה"י), ורמוזים א"י רביעי
משני שמות מפרשים שרשומים
בהם. (עד כאן רעיא מהימנא).

אמר רבי שמעון, למדנו בספרא
דצניעותא, שם הקדוש גלוי
ומכסה, שגלוי הרי פתוב ביו"ד
ה"א וא"ו ה"א. שמכסה פתוב
באותיות אחרות, ואותו שמכסה
הוא הנסתר (אחרים, ואותו שמכסה הוא
נסתר) של הכל. אמר רבי יהודה,
ואפלו אותו שמגלה מכסה
באותיות אחרות, בגלל אותו
טמיר הטמירים בפנים.

שהרי פאן צריך הפכה לצרף שם
הקדוש ולהוריד רחמים, (כלם)
שכלם כלולים בדבור של עשרים
ושתיים אותיות (שכלן מדות) (בשני
בתרים) פתרי הרחמים. ובאותיות
אלו של השם הזה סתומים עשרים ושתיים מדות הרחמים, ושלש עשרה של העתיק נסתר וגנוז

מהכל. ותשע שהתגלו מזעיר אנפין (בזעיר אנפין), ומתחברים כלם בצרוף שם אחד שהיה הכהן מכון לשפרס ידיו בעשרים ושתים אותיות חקוקות.

ולמדנו, כשהיתה צניעות בעולם, היה מתגלה שם זה לכל. משרבטה החצפה בעולם, נסתר באותיותיו. שכשהיה מתגלה, הכהן היה מכון, והשם מתפרש. במה מכון? מכון בנסתר שטמיר וגנוז, ומתגלה ומתפרש. משהתרבתה החצפה בעולם, נסתר הכל באותיות רשומות.

ובא ראה שכל אלו עשרים ושתים אותיות (רחמים) שכל אלו עשרים ושתים מדות הרחמים, משה אמר אותן בשתי פעמים. פעם ראשונה אמר שלש עשרה מדות של עתיק העתיקים, נסתר הכל, להוריד אלה למקום שנמצא הדין, לכפותם. פעם שניה אמר תשע מדות רחמים שכלולים בזעיר אנפין, ומאירים מהעתיק נסתר הכל. וככל פולל הכהן כשפורש ידיו לברך את העם, ונמצאים שמתברכים כל (העליונים) העולמות בצד הרחמים שנמשכים מהעתיק הטמיר, נסתר הכל. וכל העשרים ושתים אותיות הללו מדות נסתרות.

וברכה ה' וישמרך, אלו שלשה פסוקים ושלושה שמות של שתיים עשרה אותיות הכלולות פנגדם, ובכל התפון הכהן. וכל עליונים ותחתונים מתבשמים בעשרים ושתים אותיות שנסתרות בשלשת הפסוקים הללו, פנגד עשרים ושתים (אותיות) מדות רחמים שכוללות הכל. ולכן כתוב אמור, ולא אמרו, כמו שבארנו. אמור - שצריך לכוון בכל הנסתרים הללו בכל המעלות הללו. אמור - בדברים

דעתיקא סתים וגניז מפלא, ותשעה דאתגליין מזעיר אנפין (בזעיר אנפין) ומתחברין פלהו בצרופא דשמא חד, דהוה מכון פהנא כד פריס ידוי בעשרין ותריין אתון גליפן.

ותאנא, פד הוה צניעותא בעלמא, הוה מתגלייא שמא דא לכלא. מדאסגי חציפותא בעלמא, סתים באתווי. דכד הוה מתגלייא. פהנא מכון, ושמא מתפרש. במאי מכון. מכון בסתימא דטמיר וגניז, ומתגלייא ומתפרש. מדאסגי חציפותא בעלמא, סתים פלא באתון רשימין.

ותא חזי, דכל הני עשרין ותריין אתון (ס"א רחמי) (ס"א דכל הני כ"ב מכילן דרחמי), (ד' קמ"ז ע"א) משה

אמרן בתרי זמני. זמנא קדמאה אמר, תליסר מכילן דעתיקא דעתיקין סתימא דכלא, לנחתא אלין לאתר דדינא אשתבח, לאכפנא להו. זמנא תננינא, אמר תשעה מכילן דרחמי, דכלילן בזעיר אנפין, ונהירין מעתיקא סתימא דכלא. וכלהו פליל פהנא כד פריס ידוי לברכא עמא, ומשתכחן דמתברכין פלהו (ס"א עליון) עלמין בסטרא דרחמי, דאתמשכן מעתיקא טמירא סתימא דכלא. וכל הני עשרין ותריין אתון, מכילן סתימאן.

וברכה יי וישמרך, אלין תלת קראי, ותלת שמעון דתריסר אתון פלילן לקבליהון, ובכלא אתפון פהנא. וכל עלאי ותתאי מתבסמן בעשרין ותריין אתון, דסתימין בהני תלת קראי, לקביל עשרין ותריין (אתון) מכילן דרחמי דכליל פלא. ובגין כך פתיב אמור, ולא אמרו, פמה דאוקימנא. אמור. דבעי לכוונא בכל הני סתימין, בכל הני דרגין. אמור: במלין סתימין דלעילא. אמור: חושבן רמ"ח אברין דבאדם חסר חד.

מאי טעמא. דבחד תליין פלהו. וכלהו מתברכאן בהאי ברכתא, בהני תלת קראי, פדאמרן. להם: לאתפללא בהאי ברכתא עלאין ותתאין.

תאנא, אמר רבי יוסי, יומא חד יתיבנא קמיה דרבי אלעזר בן רבי שמעון, שאילנא ליה, אמנינא, רבי מאי קא חמא דוד דקאמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי, אדם תינח, בהמה למה. אמר ליה יאות שאלת, פלא במנינא הוא, זכו אדם, לא זכו בהמה.

אמינא, רבי, רזא דמלה קא בעינא. אמר ליה פלא אתמר, ותא חזי, קרא קדשא בריך הוא לישראל אדם, פגוונא דלעילא. וקרא להו בהמה, וכלא בחד קרא, דכתיב (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי וגו'. ואתן צאני צאן מרעיתי, הא בהמה. אדם אתם, הא אדם. וישראל אקרו אדם ובהמה, ובגין כך אדם ובהמה תושיע יי. ועוד רזא דמלה, זכו אדם פגוונא דלעילא. לא זכו, בהמה אקרוין. וכלהו מתברכאן בשעתא חדא. אדם דלעילא. ובהמה דלתתא. ופל שפן דכלא אית בהו בישראל, הדא הוא דכתיב אדם ובהמה תושיע יי.

ותא חזי, לית ברכתא לתתא אשתכח, עד דישתכח לעילא. ומדאשתכח לעילא אוף לתתא אשתכח, וכלא הכי תליא לטב ולביש. לטב, דכתיב (הושע ב) אענה את השמים והם יענו את הארץ. לביש, דכתיב (ישעיה כד) יפקוד יי על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

אמר רבי יהודה, בגין כך (האי תפארת פתח ביה) כתיב אמור להם סתם, לאתברכא עלאין

נסתרים של מעלה. אמור - חשבון רמ"ח איברים שבאדם חסר אחד. מה הטעם? שבאחד כלם תלויים. וכלם מתברכים בברכה זו בשלשת הפסוקים הללו כמו שבארנו. להם - לכלל בברכה זו עליונים ותחתונים.

למדנו, אמר רבי יוסי, יום אחד ישבתי לפני רבי אלעזר בן רבי שמעון ושאלתי אותו, אמרתי, רבי, מה ראה דוד שאמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה? אדם מילא, בהמה למה? אמר לו, לפה שאלת, הכל הוא במנין. זכו - אדם. לא זכו - בהמה.

אמרתי, רבי, סוד הדבר אני רוצה. אמר לו, הכל נאמר, ובא ראה, הקדוש ברוך הוא קרא לישראל אדם, פדגמה שלמעלה, וקרא להם בהמה, והכל בפסוק אחד, שכתוב ואתן צאני צאן מרעיתי וגו'. (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי - הרי בהמה. אדם אתם - הרי אדם. וישראל נקראו אדם ובהמה, ומשום זה אדם ובהמה תושיע ה. ועוד סוד הדבר, זכו - אדם פדגמה שלמעלה, לא זכו - נקראו בהמה, וכלם מתברכים בזמן אחד - אדם שלמעלה ובהמה שלמטה. וכל שפן שהכל יש בהם בישראל. זהו שכתוב אדם ובהמה תושיע ה. ובא ראה, הברכה לא נמצאת למטה עד שתמצא למעלה, ומשנמצאה למעלה - גם למטה נמצאת, והכל תלוי כך לטוב ולרע. לטוב, שכתוב (הושע ב) אענה את השמים והם יענו את הארץ. לרע, שכתוב (ישעיה כד) יפקוד ה על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

אמר רבי יהודה, בגלל זה (התפארת הו פתח בו) כתיב אמור להם, סתם, בתחלה, ואחר כך את בני ישראל

להתברך עליונים ותחתונים כלם כאחד, שכתוב פה תברכו